

Sygn. akt VI U 283/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Wioletta Jodłowska - Nowicka
Protokolant:	Łukasz Michaluk

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy L. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

na skutek odwołania L. B.

od decyzji z dnia 5 czerwca 2014 nr znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej się L. B. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w wysokości 10% (dziesięć %) w związku z długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu.

UZASADNIENIE

L. B. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z 5 czerwca 2014 r. znak: (...) (...) - (...), którą organ rentowy odmówił odwołującej się przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

W uzasadnieniu odwołująca się wskazała, że uległa wypadkowi samochodowemu podczas podróży służbowej do W. 28 września 2012 r. W rezultacie wypadku nastąpiło kompresyjne złamanie kręgosłupa lędźwiowego (L2), które zostało zdiagnozowane dopiero po miesiącu od zdarzenia. Odwołująca się podniosła, iż Komisja Lekarska podważyła stwierdzony przez Lekarza Orzecznika uszczerbek na zdrowiu wynoszący 8% orzekając brak dysfunkcji narządu ruchu i układu neurologicznego przebyty uraz nie naruszył sprawności organizmu w stopniu, który dawałby podstawy do orzeczenia uszczerbku na zdrowiu. W ocenie odwołującej się nie jest to zgodne ze stanem faktycznym. Odwołująca się wskazała, że nie może się pochylać, podnosić nawet niewielkiego ciężaru, czy też sięgać po rzeczy na wyższej półce w szafce. Odwołująca się stwierdziła, iż ma wątpliwości, co do rzetelnej oceny jej stanu zdrowia przez Komisję Lekarską. Zdaniem odwołującej się niemożliwe jest dogłębne zapoznanie się z dokumentacją medyczną i jej przeanalizowanie w kilkanaście minut (odwołanie – k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że 14 lutego 2014 r. odwołująca się złożyła wniosek o ustalenie prawa do jednorazowego odszkodowania

z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, jakiemu uległa 28 września 2012 r. Organ rentowy wskazał, że w toku postępowania odwoływająca została skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z 3 czerwca 2014 r. stwierdziła u badanej 0% uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wskazanym wypadkiem. W oparciu o powyższe orzeczeniem organ rentowy decyzją z 5 czerwca 2014 r. na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych odmówił prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy jakiemu uległa odwoływająca się 28 września 2012 r. (odpowiedź na odwołanie – k. 13).

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 28 września 2012 r. L. B. uległa wypadkowi przy pracy (okoliczność bezsporna).

Pismem z 14 lutego 2014 r. odwoływająca się wniosła o wydanie orzeczenia w sprawie przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, któremu uległa 28 września 2012 r. (wniosek – k. 1 a.r.).

W toku postępowania odwoływająca się została skierowana na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z 2 czerwca 2011 r. ustalił 8% uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z 28 września 2012 r. (pozycja tabeli nr 94c) stwierdzając urazowy zespół korzeniowy lędźwiowy. W związku ze wniesieniem przez odwoływającą się sprzeciwu sprawa została skierowana do rozpoznania przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z 3 czerwca 2012 r. ustaliła, że skutki przebytego w wypadku pracy urazu uzasadniają orzeczenie 0% uszczerbku na zdrowiu stwierdzając, że przebyty uraz nie naruszył sprawności organizmu w stopniu, który dawałby podstawy do orzeczenia uszczerbku na zdrowiu, podnosząc brak dysfunkcji narządu ruchu i układu neurologicznego (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 25 a.r., orzeczenie komisji lekarskiej ZUS – k. 28 a.r.).

W związku z powyższymi ustaleniami Zakład Ubezpieczeń Społecznych II/O w W. decyzją z 5 czerwca 2014 r. znak: (...) (...) - (...) odmówił odwoływającej się prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu odwoływająca się uległa 28 września 2012 r. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż w zgodzie art. 11 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych odszkodowanie przysługuje ubezpieczonemu, który wskutek wypadku doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska na podstawie badania przeprowadzonego 3 czerwca 2012 r. nie stwierdziła naruszenia sprawności organizmu powodującego stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu (decyzja ZUS – k. 31 a.r.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wyżej wskazanych dokumentów zgromadzonych w aktach sądowych i aktach rentowych w zakresie opisanym powyżej z przywołaniem odpowiednich kart akt sprawy, a także na podstawie znajdujących się w aktach sprawy opinii biegłych.

Autentyczność i treść dokumentów stanowiących podstawę ustalenia stanu faktycznego, nie była kwestionowana przez żadną ze stron, toteż Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Postanowieniem z 20 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty: neurologa, ortopedy-traumatologa oraz radiologa celem ustalenia czy odwoływająca się doznała urazu wskutek zdarzenia, które miało miejsce 28 września 2012 r., czy też uraz ten został wywołany samoistną chorobą nie pozostającą w związku ze zdarzeniem; w przypadku uznania, że odwoływająca się doznała urazu na skutek ww. zdarzenia biegli zostali zobowiązani do wskazania, czy odwoływająca się doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a jeżeli tak to w jakiej procentowej wysokości. Sąd polecił także powołanym biegłym wydanie opinii w powyższej kwestii na podstawie dokumentacji lekarskiej, akt sprawy oraz w miarę konieczności badania osoby odwoływającej się (postanowienie – k. 15).

W opinii sądowno – lekarskiej z 22 września 2014 r. biegła lekarz neurolog J. S. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zawartą w aktach sprawy stwierdziła, że przebyte złamanie trzonu kręgu L2 w następstwie wypadku komunikacyjnego 28 września 2012 r. leczone operacyjnie z utrzymującym się zespołem bólowo-korzeniowym prawostronnym z objawami ubytkowymi.

W badaniu przedmiotowym biegła stwierdziła ograniczenie ruchomości w odcinku L/S kręgosłupa ze wzmożonym napięciem mm przykręgosłupowych, objawy korzeniowe z prawej kończyny dolnej przy kącie 80 stopni, brak odruchu kolanowego prawego, niewielkie osłabienie zginania grzbietowego zewnętrznej krawędzi stopy prawej oraz zaburzenia czucia powierzchniowego na grzbiecie stopy.

Biegła stwierdziła, że z powodów neurologicznych długotrwały uszczerbek na zdrowiu w związku ze zdarzeniem z 28 września 2012 r. wynosi 10% (opinia – k. 34).

Pismem z 2 grudnia 2014 r. organ rentowy przedstawił stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS, który wskazał, że nie wnosi uwag do opinii biegłej neurolog (pismo procesowe wraz z stanowiskiem Przewodniczącego Komisji Lekarskich – k. 52 – 53).

W opinii sądowno – lekarskiej z 7 stycznia 2015 r. biegły lekarz specjalista ortopeda traumatolog R. K. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zawartą w aktach sprawy oraz przeprowadzeniu badania lekarskiego odwołującej się 29 grudnia 2014 r. stwierdził, że w wyniku urazu 28 września 2012 r. L. B. doznała złamania kompresyjnego trzonu kręgu L2 z obniżeniem przedniej krawędzi, bez dysfunkcji czynnościowej kręgosłupa lędźwiowego.

Biegły podniósł, że zgodnie z punktem 90a tabeli opisanej w załączniku do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz o wypłatę jednorazowego odszkodowania można ustalić stały uszczerbek jedynie wtedy, gdy ograniczenie ruchomości w zakresie rotacji lub zginania jest powyżej 20 stopni. U odwołującej biegły nie stwierdził takiego ograniczenia rozpoznając jedynie 5 stopniowe deficyty ruchomości. Biegły wskazał, że długotrwały proces leczenia i rehabilitacja nie jest tożsama z długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu wynikającym z rozporządzenia. Biegły stwierdził, że długotrwałość w rozumieniu tego rozporządzenia wiąże się z długotrwałymi ograniczeniami funkcji i sprawności kręgosłupa (przemieszczone złamania, pourazowe niestabilności między trzonowe), rokujące poprawę, czyli z istotnymi zmianami pourazowymi, a takie nie wystąpiły u L. B..

Biegły wskazał, że odwołująca się nie doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem z 28 września 2012 r. (opinia – k. 59 – 60).

W opinii sądowno – lekarskiej z 17 marca 2015 r. biegły lekarz specjalista radiolog P. T. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zawartą w aktach sprawy oraz przeprowadzeniu badania lekarskiego odwołującej się stwierdził, że obraz zmian w kręgosłupie uwidoczniony w badaniach RTG i MR u odwołującej się wskazuje na wynik przebytego urazu w postaci zniekształcenia trzonu L2, który zgodnie z wywiadem i przebiegiem choroby nastąpił 28 września 2012 r. na bazie struktur kostnych bez wcześniejszej wyraźnej patologii skłaniającej do złamań kostnych (opinia – k. 78 – 80).

Pismem 23 marca 2015 r. odwołująca się złożyła do akt sprawy odpis opinii sądowno-lekarskiej sporządzonej przez biegłego lekarza specjalistę ortopedę-traumatologa M. G.. W treści opinii biegły wskazał, że rozpoznał u L. B. stan po przebyłym złamaniu L2 po wertebroplastyce. W badaniu ortopedycznym biegły stwierdził u L. B. ograniczone ruchy kręgosłupa – w odcinku szyjnym rotacja wynosi 60 stopni, pochylenie boczne po 20 stopni, natomiast skłon palce 45 cm do podłogi (pismo procesowe z opinią – k. 86 – 88).

W opinii uzupełniającej z dnia 29 kwietnia 2015 r. biegły lekarz ortopeda-traumatolog K. K., odnosząc się do pisma odwołującej się wskazał, że stwierdzone przez biegłego ortopedę M. G. zakresy ruchomości kręgosłupa lędźwiowego – rotacja tułowia 20 stopni, pochylenie boczne 20 stopni, skłon palce podłoga 45 stopni nie zgadzają z jego pomiarami. Biegły wskazał, że pozycją 90a Rozporządzenia uszczerbek ustala się, gdy ograniczenie ruchomości w zakresie rotacji

jest powyżej 20 stopni lub zginania do 50 cm. Biegły podniósł, że jedynie w przypadkach zeszywnienia pourazowego na poziomie L1-L4 mogłoby powstać takie istotne ograniczenie ruchomości, jakie opisywał biegły M. G.. Biegły podtrzymał swoją opinię, iż L. B. nie doznała uszczerbku na zdrowiu ze względów ortopedycznych w związku ze zdarzeniem z 28 września 2012 r. (opinia uzupełniająca – k. 100).

W opinii uzupełniającej z 18 października 2015 r. biegła lekarz neurolog J. S. podtrzymała swoją opinię z 22 września 2014 r. (opinia uzupełniająca – k. 137)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie (art. 11 ust.1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 nr 167, poz. 1322 j.t., dalej jako: ustawa wypadkowa).

Bezsporna w niniejszej sprawie była okoliczność uznania zdarzenia z 28 września 2012 r. za wypadek przy pracy. Podstawą wydania zaskarżonej decyzji odmownej było uznanie przez Komisję Lekarską ZUS, iż odwołująca wskutek wypadku przy pracy doznała uszczerbku na zdrowiu w wysokości 0%.

W związku z faktem, że rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie wymagało wiedzy specjalistycznej i zbadania odwołującej się, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii, ortopedii oraz radiologii celem ustalenia czy odwołująca się doznała urazu wskutek zdarzenia, które miało miejsce 28 września 2012 r., czy też uraz ten został wywołany samoistną chorobą nie pozostającą w związku ze zdarzeniem; w przypadku uznania, że odwołująca się doznała urazu na skutek ww. zdarzenia biegli zostali zobowiązani do wskazania, czy odwołująca się doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a jeżeli tak to w jakiej procentowej wysokości.

Biegły lekarz specjalista ortopeda-traumatolog nie stwierdził u odwołującej się ubytków w zakresie ruchomości kręgosłupa, rotacji tułowia, pochylenia bocznego oraz skłonu palce podłoga umożliwiających zastosowanie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Zdaniem biegłego odwołująca się z przyczyn ortopedycznych nie doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem z 28 września 2012 r.

Z kolei biegła neurolog stwierdziła, że odwołująca się w następstwie wypadku komunikacyjnego 28 września 2012 r. doznała złamania trzonu kręgu L2, które było leczone operacyjnie z utrzymującym się zespołem bólowo-korzeniowym prawostronnym z objawami ubytkowymi. W badaniu przedmiotowym biegła stwierdziła ograniczenie ruchomości w odcinku L/S kręgosłupa ze wzmożonym napięciem mm przykręgosłupowych, objawy korzeniowe z prawej kończyny dolnej przy kącie 80 stopni, brak odruchu kolanowego prawego, niewielkie osłabienie zginania grzbietowego zewnętrznej krawędzi stopy prawej oraz zaburzenia czucia powierzchniowego na grzbiecie stopy. Biegła stwierdziła, że z powodów neurologicznych długotrwały uszczerbek na zdrowiu w związku ze zdarzeniem z 28 września 2012 r. wynosi 10%.

Opisane przez biegłą neurolog zmiany zostały również potwierdzone przez ustalenia biegłego radiologa, który stwierdził, że obraz zmian w kręgosłupie uwidoczniony w badaniach RTG i MR u odwołującej się wskazuje na wynik przebytego urazu w postaci zniekształcenia trzonu L2, który zgodnie z wywiadem i przebiegiem choroby nastąpił 28 września 2012 r. na bazie struktur kostnych bez wcześniejszej wyraźnej patologii skłaniającej do złamań kostnych.

Uwzględniając sposób sporządzenia opinii biegłych Sąd uznał je za w pełni rzetelne i wiarygodne. Opinie były pełne, spójne, zawierały logiczne i przekonujące wnioski. Wydane zostały przez specjalistów w zakresie schorzeń, na jakie cierpi i na które wskazywała odwołująca się. Opinie wydano, po zebraniu wywiadów, zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie, w tym z wynikami dostępnych badań i jeżeli było to możliwe przeprowadzeniu

badzeń przedmiotowych ubezpieczonej. Biegli w sposób jasny przedstawili i umotywowali wnioski opinii. W zakresie swoich specjalności wskazali czy odwołująca się doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a jeżeli tak to w jakiej procentowej wysokości i czy powstał on na skutek zdarzenia, które miało miejsce 28 września 2012 r., czy też został wywołany samoistną chorobą nie pozostającą w związku ze zdarzeniem.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem „specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienia przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (vide wyrok SN z 7.4.2005, II CK 572/04).

Biegła z zakresu neurologii wskazała że odwołująca się doznała uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%. Rozpoznane przez biegłą schorzenia zostały również potwierdzone przez biegłego radiologa. Uwag do opinii biegłej neurolog nie wniósł również organ rentowy, zgadzając się z wysokością uszczerbku ustaloną przez w/w biegłego – k.149.

Z uwagi na wskazane okoliczności Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującej się prawo do jednorazowego odszkodowania w wysokości 10 % w związku z długotrwałym, uszczerbkiem na zdrowiu.

Mając na względzie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.